

Stephenie Meyer

ECLIPSA

Partea a II-a

editura rao

MEYER, STEPHENIE

Respect pentru oameni și cărți

Eclipsa / Stephenie Meyer; trad.: Laura Frunză și Mihaela Frunză –

București: Editura RAO, 2013

2 vol.

ISBN 978-606-609-477-1

Vol.2. - ISBN 978-606-609-467-2

I. Frunză, Laura (trad.)

II. Frunză, Mihaela (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Editura RAO
Str. Turda nr. 117-119, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

STEPHENIE MEYER

Eclipse

© Stephenie Meyer, 2007

Publicată prin înțelegere cu

Little, Brown and Company New York, New York, SUA

Toate drepturile rezervate

Fotografia copertei

© Roger Hagadone

Designul copertei

Gail Doobinin

Traducere din limba engleză:

LAURA FRUNZĂ

MIHAELA FRUNZĂ

© Editura RAO, 2013

pentru versiunea în limba română

Coediție cu RAO International Publishing Company

ISBN 978-606-609-467-2

CUPRINS

14. Declarație	7
15. Pariu	23
16. Epocă	39
17. Alianță	56
18. Instrucțiuni	71
19. Egoism	95
20. Compromis	116
21. Urme	140
22. Foc și gheață	163
23. Monstru	179
24. Decizie de moment	200
25. Oglindă	219
26. Etică	241
27. Nevoi	262
Epilog – Alegerea	277
Mulțumiri	285

14. DECLARAȚIE

– Doar nu vorbești serios, am spus eu miercuri după-amiază. Ți-ai pierdut complet mințile!

– Poți să spui ce vrei despre mine, îmi răspunde Alice. Petrecerea încă este valabilă.

M-am uitat la ea cu ochii atât de cășcați de uimire, încât am simțit că erau pe cale să-mi cadă și să-mi aterizeze în tava cu mâncarea de prânz.

– Of, calmează-te, Bella! Nu avem niciun motiv să nu ne vedem de planul nostru. Și, în plus, deja am trimis invitațiile.

– Dar... tu... eu... ești nebună! am reușit eu să îngaim.

– Deja mi-ai cumpărat cadoul, îmi aminti ea. Nu trebuie să faci nimic decât să vii.

Am făcut un efort să mă calmez.

– Având în vedere situația prin care trecem, o petrecere nu este cel mai potrivit lucru.

– Situația prin care trecem se numește absolvire, iar o petrecere este un lucru atât de potrivit încât a devenit aproape demodat.

– Alice!

Oftă și încercă să fie serioasă.

– Sunt câteva lucruri pe care trebuie să le punem la punct acum și asta va dura puțin. Dacă tot stăm aici și așteptăm, am putea foarte bine să ne bucurăm de lucrurile frumoase. Nu terminîi liceul decât o singură dată – prima oară. Nu mai

apuci să mai fi om, Bella! Este o șansă pe care o întâlnești o dată în viață. Oameni și cărți

Edward, care rămăsese tăcut pe tot parcursul scurtei noastre discuții, îi aruncă o privire de avertisment. Ea îi scoase limba. Avea dreptate – vocea ei suavă nu răzbătea în hărmălaia din cantină. Și oricum nimeni nu ar înțelege ce a vrut ea să spună.

– Ce lucruri mai trebuie puse la punct? am întrebat eu, refuzând să fiu dusă cu vorba.

Edward îmi răspunse încet:

– Jasper crede că avem nevoie de ajutor. Familia Tanyei nu este singura opțiune pe care o avem. Carlisle încearcă să dea de niște vechi prieteni, iar Jasper îi caută pe Peter și pe Charlotte. S-a gândit să vorbească și cu Maria... dar nimeni nu prea vrea să îi implice pe cei din sud.

Alice se înfioră.

– Nu ar trebui să fie prea greu să-i convingem să ne ajute, continuă el. Nimeni nu vrea o vizită din Italia.

– Dar acești prieteni... nu vor fi... *vegetarieni*, nu? am protestat eu, folosind porecla amuzantă pe care și-o dăduseră cei din familia Cullen.

– Nu, răspunse Edward, brusc lipsit de expresie.

– Aici? În Forks?

– Sunt prieteni, mă asigură Alice. Totul va fi bine. Nu-ți face griji. Și oricum Jasper trebuie să ne predea câteva cursuri despre eliminarea nou-născuților...

Ochii lui Edward se luminau la auzul vorbelor ei și un zâmbet scurt îi străfulgeră fața. Am simțit brusc că stomacul îmi era plin de așchii ascuțite de gheață.

– Când plecați? am întrebat eu pe un ton prăpăstios.

Nu puteam suporta ideea că ar putea cineva să nu se mai întoarcă. Dacă era să fie Emmett cel atât de curajos, dar atât de puțin prudent? Sau Esme, atât de dulce și de maternă încât nu mi-o puteam imagina niciodată în luptă? Sau Alice, atât

de mică, atât de fragilă? Sau... dar nici nu-i puteam rosti numele, nu puteam să mă gândesc la posibilitatea asta.

– O săptămână, spuse Edward relaxat. Ar trebui să fie suficient.

Așchiile de gheață mi se răsuciră incomod în stomac. Mi-a venit dintr-odată să vomit.

– Arăți cam verde, Bella, comentă Alice.

Edward își puse brațul în jurul meu și mă trase strâns lângă el.

– Va fi bine, Bella. Ai încredere în mine.

Sigur: Am spus eu în sinea mea. Să am încredere în el. Nu era el cel care rămânea în urmă, întrebându-se dacă centrul existenței lui avea să se mai întoarcă acasă sau nu.

Iar apoi mi-a venit o idee. Poate că nu trebuia să stau în urmă. O săptămână era mai mult decât suficient pentru mine.

– Căutați ajutor, am spus eu încet.

– Da.

Alice își înclină capul pe o parte încercând să înțeleagă schimbarea din tonul meu.

M-am uitat doar la ea în timp ce am răspuns aproape șoptit:

– Aș putea să ajut eu.

Trupul lui Edward deveni brusc rigid, brațul strângându-se prea tare în jurul meu. Expiră, sunetul pe care-l scoase fiind un șuierat.

Dar Alice, încă relaxată, îmi răspunse:

– Chiar nu ne-ai fi *de ajutor*.

– De ce nu? am contrazis-o eu; îmi auzeam disperarea din voce. Opt sunt mai mulți decât șapte. Și avem timp mai mult decât suficient.

– Nu există suficient timp să te facem pe tine să fii de ajutor, Bella, mă contrazise ea cu răceală. Nu-ți aduci aminte cum i-a descris Jasper pe cei tineri? Nu ai fi bună de luptă. Nu ai putea să-ți controlezi instinctele și vei fi o pradă ușoară. Și apoi Edward se va pune în pericol în încercarea de a te proteja.

Își înercușă brațele la piept, mulțumită de logica ei incontestabilă.

Și, dacă punea problema în felul acesta, știam că avea dreptate. M-am pleoștit pe scaunul meu, brusca mea speranță fiind înfrântă. Edward se relaxă lângă mine.

Îmi aminti șoptit în ureche:

– Nu pentru că ți-e frică.

– Oh, spuse Alice și o chipul ei deveni brusc inexpressiv. Apoi deveni ursuză. Urăsc momentele când oamenii îmi spun în ultima clipă că nu mai vin. Asta înseamnă că acum lista de invitați este de șaizeci și cinci...

– *Șaizeci și cinci!*

Am făcut din nou ochii mari. Nu aveam atât de mulți prieteni. Cunoșteam eu atâția oameni?

– Cine nu mai vine? se întrebă Edward ignorându-mă.

– Renée.

– Poftim? am icnit eu.

– Avea de gând să-ți facă o surpriză de absolvire, dar a intervenit ceva. Vei avea un mesaj de la ea când vei ajunge acasă.

Mi-am permis să mă bucur de sentimentul de ușurare un moment. Indiferent ce a intervenit, eram etern recunoscătoare. Dacă ar fi venit *acum* în Forks... Nici nu voiam să mă gândesc. Îmi exploda capul.

Când am ajuns acasă, beculețul de mesaje pâlpaia. M-am simțit din nou ușurată când am ascultat-o pe mama descriindu-mi accidentul lui Phil pe terenul de baseball – în timp ce demonstra o pasă, se ciocnise cu persoana care trebuia să prindă mingea și își fracturase femurul; era în totalitate dependent de ea și nu avea cum să-l lase sub nicio formă singur. Mama mea încă-și mai cerea scuze când mesajul se întrerupse.

– Ei bine, cu una am rezolvat, am oftat eu.

– Care una?

– O persoană din cauza căreia nu mai trebuie să-mi fac griji că va fi ucisă săptămâna asta.

Își dădu ochii peste cap.

– De ce nu luați tu și Alice chestia asta în serios? am vrut eu să știu. Este o situație *gravă*.

El zâmbi.

– Ai încredere.

– Minunat, am mormăit eu.

Am ridicat receptorul și am format numărul lui Renée. Știam că avea să fie o conversație lungă, dar și că nu va trebui să contribuie eu cu mult la ea.

Ascultam pur și simplu și o asiguram de fiecare dată când apucam să spun și eu ceva: nu eram dezamăgită, nu eram supărată, nu sufeream. Ea trebuia să-l ajute pe Phil să se însănătoșească. I-am transmis „multă sănătate“ lui Phil și i-am promis că o voi suna și-i voi povesti fiecare detaliu de la absolvirea promoției liceului Forks. Într-un târziu, ca să închei convorbirea a trebuit să-i spun că am nevoie disperată de timp să învăț pentru examenele finale.

Răbdarea lui Edward era nesfârșită. A așteptat politicoș cât a durat conversația, jucându-se cu părul meu și zâmbind de fiecare dată când ridicam privirea. Probabil că era superficial să observ așa ceva în timp ce aveam lucruri mult mai importante la care să mă gândesc, dar zâmbetul lui încă-mi tăia respirația. Era atât de frumos încât uneori îmi era greu să mă gândesc la altceva, îmi era greu să mă concentrez la necazurile lui Phil sau la scuzele lui Renée, sau la armatele ostile de vampiri. La urma urmei eram doar un om.

De îndată ce am închis, m-am ridicat pe vârfuri să-l sărut. Își puse mâinile în jurul taliei mele și mă ridică pe dulapul din bucătărie ca să nu trebuiască să mă întind atât de mult. Lucrul acesta îmi conveni de minune. Mi-am strâns brațele în jurul gâtului lui și m-am topit la pieptul lui rece.

Ca de obicei, se retrase mult prea devreme.

M-am îmbufnat. El răsese de expresia feței mele, în timp ce se eliberă de brațele și picioarele mele. Se sprijini de dulap chiar lângă mine și-mi puse ușor mâna pe după umeri.

– Știu că tu crezi că mă controlez perfect, dar nu e chiar așa.

– Aș vrea eu, am oftat eu.

Oftă și el.

– Mâine după școală, spuse el, schimbând subiectul, merg la vânat cu Carlisle, Esme și Rosalie. Numai câteva ore – ne ținem aproape. Alice, Jasper și Emmett ar trebui să fie în stare să aibă grijă de tine.

– Ah, am mormăit eu.

A doua zi era prima zi de examene și stăteam doar jumătate din program. Aveam matematica și istoria – singurele două provocări dintre obiectele la care dădeam eu – așa că urma să-mi petrec aproape toată ziua fără el, fără să am vreo ocupație în afară de aceea de a-mi face griji. Urâsc să fiu dădăcită.

– E temporar, îmi promise el.

– Jasper se va plictisi. Emmett va face glume pe seama mea.

– Se vor purta cât mai bine posibil.

– Sigur, am bombănit eu.

Apoi mi-am adus aminte că mai aveam și altă opțiune în afară de aceea de a fi dădăcită.

– Știi... nu am mai fost în La Push de la petrecerea aceea la grătar.

I-am privit fața cu atenție să văd orice schimbare în expresie. Ochii i se îngustară aproape imperceptibil.

– Aș fi în siguranță acolo, i-am amintit eu.

Se gândi la asta timp de câteva secunde.

– Probabil că ai dreptate.

Fața îi era calmă, poate puțin crispată. Îmi stătea pe limbă să-l întreb dacă ar prefera să stau aici, dar gândul la glumețul de Emmett nu-mi dădea pace așa că am schimbat subiectul.

– Ți-este sete deja? am întrebat eu, întinzând mâna să mângâi umbra ușoară de sub ochii lui.

Irișii încă îi erau de un auriu profund.

– Nu chiar.

Păru să ezite înainte să răspundă, lucru care mă surprinse. Am așteptat o explicație.

– Vrem să fim cât de puternici se poate, îmi explică el încă șovăielnic. Probabil că vom mai vâna pe drum, în căutare de o pradă mare.

– Asta vă face mai puternici?

El îmi cercetă fața, dar nu citi pe chipul meu decât pură curiozitate.

– Da, spuse el într-un târziu. Sângele uman ne face foarte puternici, deși doar din punct de vedere al înverșunării. Jasper s-a gândit să trișăm – oricât de mult ar urî ideea, gândește practic –, dar nu va veni cu propunerea asta. Știe ce va spune Carlisle.

– Ar ajuta? am întrebat eu încet.

– Nu contează. Nu vom schimba ceea ce suntem.

M-am încruntat. Dacă ceva ne-ar ajuta să ne creștem șansele... apoi m-am cutremurat, realizând că eram dispusă să accept moartea unui străin pentru a-l proteja pe el. M-am îngrozit de mine însămi, dar nici nu am fost în stare să neg lucrul acesta.

El schimbă subiectul din nou.

– Evident că de asta sunt ei atât de puternici. Nou-născuții sunt plini de sânge uman, de sângele lor care reacționează la schimbare. Rămâne în țesuturile lor și le dă putere. Corpul lor îl folosește încetul cu încetul, așa cum a spus Jasper, iar puterea începe să scadă după un an.

– Cât de puternică voi fi eu?

El rânji.

– Mai puternică decât mine.

– Mai puternică decât Emmett?

Rânji și mai tare.

Respect. Da. Fă-mi o favoare și provoacă-l la un meci de skandenberg. Va fi o experiență benefică pentru el.

Am râs. Suna atât de ridicol!

Apoi am oftat și am sărit de pe dulap pentru că nu mai puteam amâna. Trebuia să tocesc și încă mult. Din fericire, aveam ajutorul lui Edward, care era un meditator excelent – de vreme ce știa absolut orice. M-am gândit că problema mea cea mai mare va fi doar să reușesc să mă concentrez asupra testelor. Dacă nu eram atentă, puteam să scriu la istorie un eseu despre războaiele vampirilor din sud.

Am făcut o pauză să-l sun pe Jacob și Edward se dovedi la fel de răbdător ca atunci când vorbisem la telefon cu Renée. Se juca din nou cu părul meu.

Deși era miez de zi, telefonul meu îl trezi pe Jacob și la început fu morocănos. S-a înveselit imediat când l-am întrebat dacă pot să vin în vizită a doua zi. Cei care învățau la școala din Quileute intraseră deja în vacanța de vară, așa că mi-a spus să vin cât de devreme pot. Eram încântată să am altă opțiune în afară de aceea de a sta cu cineva după mine. Aveam puțin mai multă demnitate dacă-mi petreceam ziua cu Jacob.

Am pierdut o parte din demnitatea aceea când Edward a insistat din nou să mă ducă la linia de graniță, ca și cum aș fi un copil dat de la un custode la altul.

– Ce-ai făcut la examene? mă întrebă Edward pe drum ca să facă conversație.

– La istorie a fost ușor, dar nu sunt la fel de sigură și de matematică. Mi s-a părut prea logic totul, deci probabil că am picat.

El râse.

– Sunt convins că te-ai descurcat de minune. Sau, dacă într-adevăr ești îngrijorată, aș putea să-l mituiesc pe domnul Varner să-ți dea zece.

– Ăă, mersi, dar nu.

El râse din nou, dar se opri brusc când luă ultima curbă și văzu mașina roșie care mă aștepta. Se încruntă concentrat după care, în timp ce se parca mașina, oftă.

– Ce s-a întâmplat? am întrebat eu cu mâna pe portieră.

El își scutură capul.

– Nimic.

Ochii i se îngustară în timp ce se uita prin parbriz la cealaltă mașină. Mai văzusem privirea aceea.

– Doar nu-l *ascuți* pe Jacob, nu? l-am acuzat eu.

– Nu e ușor să ignori pe cineva care strigă în gura mare.

– Oh! M-am gândit la asta o secundă. Și ce strigă el în gura mare? am șoptit eu.

– Sunt ferm convins că-ți va spune chiar el, spuse Edward pe un ton enervat.

Aș fi insistat pe tema asta, dar apoi Jacob claxonă de două ori – două claxoane rapide și nerăbdătoare.

– Ce nepoliticos, mârâi Edward.

– Așa este Jacob, am oftat eu și m-am grăbit să ies până ca Jacob să facă ceva prin care să-l provoace pe Edward să-și arate cu adevărat colții.

I-am făcut cu mâna lui Edward înainte să mă urc în Rabbit; și de la distanță părea supărat din cauza claxonului... sau din cauza gândurilor lui Jacob. Dar ochii mei erau slabi și estimau greșit tot timpul.

Aș fi vrut ca Edward să vină la mine. Aș fi vrut să-i fac pe amândoi să iasă din mașinile lor și să dea mâna și să fie prieteni – să fie Edward și Jacob, și nu un *vampir* și un *vârcolac*. Era ca și cum aveam din nou magnetii aceia încăpățânați în mână și-i țineam aproape unul de celălalt, forțând natura să se sfideze singură...

Am oftat și am urcat în mașina lui Jacob.

– Salut, Bells.

Tonul lui Jake era vesel și vocea aproape tărăgănată. I-am examinat fața în timp ce se uita la drum, conducând

spre La Push puțin mai repede decât mine, dar mai încet decât Edward.

Jacob arăta diferit, poate chiar bolnav. Îi cădeau ochii în gură de oboseală și era tras la față. Părul lui țepos stătea în toate direcțiile; îi ajungea aproape până la bărbie în unele locuri.

– Te simți bine, Jake?

– Sunt doar obosit, reuși el să spună înainte să fie copleșit de un căscat masiv. Ce vrei să facem astăzi? mă întrebă el după ce se opri din căscat.

M-am uitat la el un moment.

– Hai să stăm deocamdată pe la tine pe acasă, am propus eu. Nu părea să fie în stare de mai mult de atât. Putem mergem cu motocicletele mai târziu.

– Sigur, sigur, spuse el, căscând din nou.

Nu era nimeni acasă la Jacob, lucru care mi se păru ciudat. Mi-am dat seama că nu mi-l puteam imagina pe Billy altundeva decât acolo.

– Unde-i tatăl tău?

– La familia Clearwater. A început să petreacă mai mult timp acolo de la moartea lui Harry. Sue se simte singură.

Jacob se așeză pe canapeaua veche care nu era mai mare decât un divan și se înghesui pe-o parte să-mi facă și mie loc.

– Oh, draguț din partea lui. Săraca Sue!

– Mda... are niște probleme... Ezită. Cu copiii ei.

– Sigur că da, trebuie să le fie greu lui Seth și lui Leah să-și piardă tatăl...

– Îhî, mă aprobă el, pierdut în gânduri.

Luă telecomanda și începu să schimbe posturile pe televizor fără să pară că se gândește la asta. Căscă iar.

– Ce-i cu tine, Jake? Arăți ca un zombi.

– Am dormit cam două ore azi-noapte și patru ore noaptea trecută, îmi spuse el. Își întinse încet brațele lungi și i-am auzit încheieturile pocnind când le îndoi. Își puse brațul stâng

de-a lungul spătarului canapelei din spatele meu și se lăsă pe spate să-și sprijine capul de perete. Sunt epuizat.

– De ce nu dormi? I-am întrebat eu.

Se strâmbă.

– Sam e cam încăpățânat. Nu are încredere în strigoi. Am tot făcut ture duble vreo două săptămâni și încă nu s-a atins nimeni de mine, dar el tot nu crede. Așa că sunt cam pe cont propriu acum.

– Ture duble? Asta din cauză că încerci să mă protejezi pe mine? Jake, nu e bine deloc! Ai nevoie de somn. Eu o să fiu bine.

– Nu e mare lucru. Ochii lui deveniră brusc mai alerți. Hei, ai mai aflat cine a fost în camera ta? Știi ceva nou?

I-am ignorat a doua întrebare.

– Nu, nu am aflat nimic despre... ăăă... oaspetele meu.

– Atunci să fiu prin preajmă, spuse el cu ochii aproape să se închidă.

– Jake... am început eu să mă plâng.

– Hei, măcar atât pot să fac și eu – ți-am oferit servitute eternă, mai ții minte? Sunt sclavul tău pe viață.

– Dar eu nu vreau niciun sclav!

Nu deschise ochii.

– Dar *ce vrei*, Bella?

– Îl vreau pe prietenul meu Jacob – și nu-l vreau pe jumătate mort, rănit în cine știe ce încercare nechibzuită...

Mi-o tăie din scurt:

– Privește lucrurile astfel – sper să pot da de un vampir pe care am voie să-l ucid, OK?

Nu am răspuns. Se uită la mine, așteptându-mi reacția.

– Glumesc, Bella.

M-am uitat la televizor.

– Deci, ai ceva planuri speciale pe săptămâna viitoare? E absolvirea. Uau! Eveniment important.